

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII Autoritate de stat autonomă

HOTĂRÂREA NR. 148
Din 13.02.2008

Dosar nr: 635/2007

Petiția nr: 12847 din data de 22.10.2007

Petent: Roman Ioan

Obiect: prevederile art. 44 lit e) din regulamentul de aplicare a OUG nr. 195 /2002

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele și domiciliul petentului

1. R I

I.2. Denumire și sediu reclamat

2. Ministerul Internelor și Reformei Administrative – Inspectoratul General al Poliției Române, str. Mihai Vodă, nr. 6, sector 5, București

II. Citarea părților

Procedura de citare a fost îndeplinită la data de 12.02.2008, la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, potrivit prevederilor art. 20, alin. 4 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare, republicată. Părțile au fost absente, procedura de citare a fost legal îndeplinită.

III. Obiectul sesizării și susținerile părților

Petentul arată că OUG nr. 195/2002, modificată și completată prin OUG nr. 63/2006 dă termen de valabilitate administrativă a permisului de conducere auto de 10 ani. Art 101 alin 1 sancționează conducerea unui autovehicul cu permisul de conducere expirat. În regulamentul de aplicare a OUG nr. 195/2002, la art 189 alin 1 se prevede reținerea permisului expirat administrativ la care se aplică contravenția de la art 101 alin 1. Dacă preschimbarea permisului de conducere auto se face după expirarea valabilității administrative a permisului de conducere, titularul va prezenta și fișa medicală cu examene medicale actualizate în ambulatoriu că este apt pentru conducerea auto, deși această activitate este delegată medicului de familie prin același act de reglementare. În consecință, arată petentul, sunt trei sancțiuni pentru aceeași faptă: contravenția cu punctele complementare, reținerea permisului și examinarea medicală cu costuri de timp și bani. În opinia petentului, efectul discriminatoriu este punctul 3, aplicat doar întârzițiilor la preschimbarea administrativă a permisului și nu

Întregului număr de conducători auto care trebuie evaluați în aptitudinile de conducere în concordanță cu vârsta și dobândirea de afecțiuni medicale.

Prin adresa înregistrată la CNCD cu nr. 2430/7.02.2008, petentul a comunicat Colegiului director faptul că răspunsul dat de autoritatea executivă a Ministerului de interne evită obiectivul scrisorii, petiției, justifică execuția în temeiul prevederilor legale, or petentul arăta că textele legii sunt amestecate cu ilegalitate.

Prin adresa nr. 600243/15/01.02.2008, înregistrată la CNCD cu nr. 2451/7.02.2008, Ministerul Internelor și Reformei Administrative a comunicat Colegiului director următoarele:

- Potrivit prevederilor art 24 alin 5 din OUG nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, *"Permisul de conducere este valabil 10 ani de la data eliberării. La schimbarea de către titular a numelui, în cazul pierderii, furtului ori al deteriorării, precum și la expirarea perioadei de valabilitate, permisul de conducere se preschimba fara sustinerea unui nou examen, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului internelor și reformei administrative, care se publica în Monitorul Oficial al României, Partea I"*.

- Art 44 alin 1 lit e) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței invocate stabilește că *„Eliberarea unui nou permis de conducere se efectuează, în condițiile legii, în baza următoarelor documente:*

- a) *fișa deținătorului permisului de conducere;*

- b) *originalul și copia actului de identitate;*

- c) *dovada plății contravalorii permisului de conducere și a taxei de eliberare a acestui document;*

- d) *permisul de conducere a cărui preschimbare se solicita, în original, dacă acesta există;*

- e) *fișa medicală tip din care să rezulte că este apt pentru a conduce autovehicule sau tramvaie, dacă solicitarea preschimbării s-a făcut după expirarea valabilității administrative a permisului de conducere"*.

- Obligativitatea depunerii unei fișe medicale tip odată cu cererea de preschimbare a permisului de conducere auto după expirarea valabilității administrative a acestui document este impusă de prevederile HG nr. 1391/2006.

IV. Motivele de fapt și de drept

În drept, potrivit art. 2, alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, *„(...) prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă, infectare HIV ori apartenența la o categorie defavorizată care are ca scop sau efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul public, economic, social, cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice."*

Potrivit art. 2, alin. 2 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și aprobările ulterioare „Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop sunt adecvate și necesare.”

Potrivit art. 2, alin. 3 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare „Orice comportament activ sau pasiv care, prin efectele pe care la generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități, atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe (...).”

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când autoritățile statale induc distincții între situații analoge și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoge sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-si găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoge sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

În același sens, Curtea Constituțională a României, prin Decizia nr.1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, a stabilit că „un tratament diferențiat nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice”. De asemenea, prin Decizia nr.135 din 5 noiembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.345 din 17 decembrie 1996, Curtea Constituțională a reținut că „principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite.” (Decizia nr.20/2000, M.Of. nr.72/2000, DH 2000, p.44).

În vederea analizării unei petiții sub aspectul existenței sau inexistenței unei fapte de discriminare este necesară analizarea următoarelor aspecte:

1. Existența tratamentului diferențiat

În acest sens, petentul consideră discriminatorii prevederile art. 44 lit e) din regulamentul de aplicare a OUG nr. 195 /2002

2. În ce măsură tratamentul diferențiat a constituit o faptă de discriminare

Potrivit legislației privind prevenirea și combaterea discriminării, pentru ca o faptă să fie considerată ca fiind faptă de discriminare, aceasta trebuie să întrunească, cumulativ, următoarele condiții:

- *fapta să constea într-o deosebire, excludere, restricție sau preferință.*
- *deosebirea trebuie să aibă la bază unul sau mai multe criterii de discriminare.*

Potrivit legii, criteriile de discriminare sunt: *rasa, naționalitate, etnie, limba, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârsta, handicap, boala cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenența la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu.* Petentul nu precizează niciun criteriu de discriminare.

- *deosebirea bazată pe unul dintre criteriile de discriminare prevăzute de lege are drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege.*

- *măsura să nu fie justificată obiectiv de un scop legitim și metodele de atingere a aceluia scop să nu fie adecvate și necesare.*

Trebuie astfel avut în vedere faptul că deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul din criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, dar trebuie să se refere la persoane aflate în situații comparabile tratate în mod diferit datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în acest articol de lege.

Astfel, nu toate situațiile în care anumite persoane sunt tratate diferențiat, pot constitui fapte sau acte de discriminare, iar un asemenea tratament poate avea la bază un alt motiv decât apartenența persoanei respective la una dintre categoriile prevăzute în art. 2, alin. 1 din O.G. nr. 137/2000.

Examinând sesizarea și dispozițiile legale incidente, Colegiul director constată că faptele prezentate nu constituie fapte de discriminare în înțelesul art. 2 din OG nr. 137/2000. Colegiul director nu a putut reține invocarea unui criteriu de discriminare.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (4) și alin. (7) și art. 26 din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu **unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. faptele prezentate nu constituie fapte de discriminare, potrivit prevederilor O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată
2. se va răspunde petentului în sensul celor hotărâte, potrivit art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr.27/2002 privind soluționarea petițiilor, aprobată și modificată prin Legea nr. 233/2002;
3. o copie a prezentei hotărâri va fi comunicată reclamatului

V. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Potrivit art. 20 alin 9, hotărârea Colegiului director poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit legii. Potrivit art. 20 alin. 10, hotărârile emise potrivit prevederilor alin. (2) și care nu sunt atacate în termenul de 15 zile constituie de drept titlu executoriu.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

COMȘA CORINA NICOLETA – Membru

GERGELY DEZIDERIU - Membru

IONIȚĂ GHEORGHE - Membru

ISTVAN HALLER – Membru

TRUINEA PAULA ROXANA - Membru

Data redactării 22.02.2008